

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.272/2018/5. szám

A Szegedi Ítéltábla a Nagyné dr. Márton Veronika ügyvéd által képviselt felperesnek - az OBH Jogi Képviselési Osztálya által képviselt I. r. és a II. r. alperesek ellen kártérítés iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2018. január 30. napján kelt I.P.21.746/2017/19. számú ítélete ellen a felperes részéről 21. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben megváltoztatja** és megállapítja, hogy a 46 476 (negyvenhatezer-négyszázhetvenhat) Ft elsőfokú eljárási illetéket a Magyar Állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A feljegyzett 61 968 (hatvanegyezer-kilencszázhatvannyolc) Ft fellebbezési eljárási illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes mint adós ellen a Miskolci Járásbíróság előtt 0501-2.Vh.3263/2014. számon 2014. október 1. napján végrehajtási eljárás indult végrehajtási lap kibocsátásával. A felperes a 2014. november 14. napján előterjesztett beadványában a végrehajtási lap visszavonását és az eljárás megszüntetését kérte arra hivatkozással, hogy a végrehajtás elrendelése idő előtti volt, a tartozását a határidő lejártát megelőzően megfizette. A Miskolci Járásbíróság - a kérelem elbírálásához szükséges intézkedések megtételét és az adós nyilatkozatainak a beszerzését követően - a 2015. február 5. napján kelt 15. sorszámú végzésével a végrehajtási lapot visszavonta, megállapítva, hogy a végrehajtással felmerült költségeit az adós maga viseli. A végrehajtást kérő fellebbezése alapján eljáró I. r. alperes (I.rendű alperes neve) a Pf.21.032/2015. számú eljárásban hozott, 2015. május 7. napján kelt végzésével az elsőfokú bíróság végzését megváltoztatta, a végrehajtási lap visszavonása iránti kérelmet elutasította és kötelezte az adóst, hogy a végrehajtást kérő részére 11 000 Ft másodfokú perköltséget fizessen meg. Ezt követően a Miskolci Járásbíróság a 2015. július 27. napján kelt 0501-14.Vh.3263/2014/28/2. számú végzésével a felperes végrehajtást megszüntetés iránti kérelmét elutasította. A végzés fellebbezés hiányában 2015. augusztus 28. napján jogerőre emelkedett.

A felperes 2011. március 31. napján, 2011. április 5-én és 2011. április 6. napján az I. r. alperes előtt (korábbi nevén a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróságon) kereseteket terjesztett elő, amelyek K.20.708/2011., K.20.740/2011. és K.20.753/2011. számon kerültek lajstromozásra. Az eljáró bíróság mindhárom ügyben 2011. szeptember 15. napján ítéletet hozott, amellyel szemben a per alperese felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő. A Kúria az ítéleteket mindhárom esetben hatályon kívül helyezte, majd az eljárások nemperes eljárásként folytatódtak, az I. r. alperes a nemperes eljárások eredményeként 2012. október 4., illetve október 18. napján hozott határozatot, amelyekkel

szemben a felperes kiegészítés iránti kérelmet, fellebbezést, illetve felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő. Felülvizsgálati kérelmeit a Kúria hivatalból elutasította.

Az I. r. alperes az előtte 23.P.21.502/2009. szám alatt folyamatban volt perben hozott 14. sorszám alatti végzésével a felperes kereseti kérelmei közül a személyiségi jog megsértésének megállapítása és jogkövetkezményei kivételével a pert megszüntette, egyéb kereseti kérelmeit pedig a **(egyetem neve)** Egyetem Gazdaságtudományi Karának Fegyelmi és Kártérítési Bizottságához rendelte áttenni. A II. r. alperes mint másodfokú bíróság a 2010. november 10. napján kelt Pf.I.20.485/2010/2. számú végzésével az I. r. alperes végzését helybenhagyta azzal, hogy az egyenlő bánásmód követelményeinek megsértése és a tájékoztatás elmulasztása miatti kereseti kérelmek tekintetében azokat az alperesi felsőoktatási intézmény jogorvoslati kérelmei elbírálójához rendelte áttenni. A Kúria a Pfv.IV.20.2018/2011/10. számú végzésével a jogerős végzést hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróság végzését megváltoztatta, a per megszüntetését és a ügy iratainak az áttételét mellőzte. Az eljárás az I. r. alperes előtt folytatódott 21.P.22.225/2011. számon, és jogerősen a II. r. alperes Pf.I.20066/2014/6 számú ítéletével fejeződött be 2014. július 7-én. -

A felperes újabb kereseti kérelmére az I. r. alperes előtt 21.P.22.291/2006. számon volt folyamatban eljárás, ahol az eljáró bíróság 73. sorszám alatt hozott ítéletet. A felperes által előterjesztett fellebbezés alapján eljáró II. r. alperes a Pf.I.20.668/2009/5. számú, 2010. január 4. napján kelt részítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részítéletnek tekintette, nem fellebbezett részét nem érintve a fellebbezett rendelkezését helybenhagyta. Az iratokat azzal küldte vissza az elsőfokú bíróságnak, hogy bizonyos kereseti kérelmek tárgyában döntsön. Az eljárás 2012. február 9-én fejeződött be az I. r. alperes P.22643/2011/5 számú ítéletével.

Az I. r. alperes a 23.P.22.733/2008/18. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította, az alperest a felperes javára 850 Ft perköltségben marasztalta. A felperes fellebbezése alapján eljáró II. r. alperes a Pf.I.20.868/2009/5. számú, 2010. április 16. napján kelt részítéletével az elsőfokú ítélet egyes rendelkezéseit helybenhagyta, más rendelkezései tekintetében az ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. A felperes fellebbezési eljárási költségét 75 Ft-ban határozta meg. Az I. r. alperes a megismételt eljárásban hozott P.21030/2010/43. számú ítéletben 12 500 Ft perköltség megfizetésére kötelezte jelen per felperesét.

A Miskolci Járásbíróságon 0501-11.Vh.4092/2014. számon végrehajtási eljárás volt folyamatban a felperessel szemben. A felperes 2014. december 1. napján érkezett kérelme alapján a bíróság a 2015. június 22. napján kelt végzésével (15. szám) a végrehajtást megszüntette, a határozat 2015. augusztus 6. napján jogerőre emelkedett.

A felperes keresetében a Pp. 2. § (1) és (3) bekezdésében foglaltakra hivatkozással egyrészt méltányos elégtételt biztosító kártérítés megfizetésére, másrészt a tényállásban írt eljárásokban felmerült perköltsége, illetve a terhére megállapított perköltség mint vagyoni kár megfizetésére kérte kötelezni az I. és a II. r. alpereseket az alábbiak szerint: az I. r. alperest a Miskolci Járásbíróság 0501-14.Vh.3263/2004. számú ügyével kapcsolatban 100 000 Ft méltányos elégtételt biztosító kártérítés, továbbá 11 000 Ft vagyoni kártérítés; a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróságon 24.K.20.740/2011., 24.K.20.753/2011. és a 24.K.20.708/2011. számon folyamatban volt ügyekkel kapcsolatban ügynként 50 000 Ft méltányos elégtételt biztosító kártérítés és 535 + 535 + 570 Ft vagyoni kártérítés, az I. r. alperes előtt 23.P.22.733/2008. és 23.P.21.030/2010. számon folyamatban volt eljárásokkal kapcsolatban 12 500 Ft vagyoni kártérítés, a 21.P.22.291/2006. üggyel összefüggésben 350 000 Ft méltányos elégtételt biztosító kártérítés; továbbá a Miskolci Járásbíróság

0501-11.Vh.4092/2014. számú eljárásával kapcsolatban 100 000 Ft méltányos elégtételt biztosító kártérítés; és a fenti összegek kamatai megfizetésére kérte kötelezni. A Pp. 2. § (1) és (3) bekezdésében foglaltak alapján hivatkozott a perek ésszerű időn belül történő elbírálásához fűződő joga sérelmére, álláspontja szerint a jogviták elbírálása indokolatlanul elhúzódott. A II. r. alperessel szemben a Pf.I.20.485/2010. számú eljárásával összefüggésben 100 000 Ft méltányos elégtételt biztosító kártérítés és annak kamatai megfizetését kérte ugyancsak a Pp. 2. § (1) és (3) bekezdésében írtakra utalással.

Az alperesek érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Védekezésük szerint a Pp. 2. § (3) bekezdésére alapított méltányos elégtételt biztosító kártérítési igény kizárólag a peres eljárásokban, illetve kontradiktórius eljárások keretében alkalmazható, a végrehajtási eljárásban azonban nem. Emellett a felperes nem jelölte meg, hogy az eljárások mely mozzanata sérelmes a számára, a bíróság intézkedése, mulasztása milyen jogszabályi követelményekkel ellentétes, ezáltal milyen alapjoga sérült. Hangsúlyozták, a kártérítési per nem új jogorvoslati fórum a fél számára kedvezőtlen döntést tartalmazó határozattal szemben, így a felperes a keresetében megjelölt határozatokban a terhére megállapított perköltség összegeit utóbb nem vitathatja. Kiemelték, a közigazgatási eljárások során az eljárás bíróságok az eljárási határidőket betartották, indokolatlan késedelem nem volt megállapítható, a döntéseiket ésszerű időn belül meghozták.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás eredményeként hozott ítéletével a keresetet elutasította, s kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 43 400 Ft illetéket. Ítéletének indokolása szerint elfogadta az I. r. alperes védekezését, nevezetesen, hogy a végrehajtási eljárás és a közigazgatási nemperes eljárások tekintetében a Pp. 2. § (1) és (3) bekezdésének alkalmazására nem kerülhet sor, a méltányos elégtételt biztosító kártérítés csak a peres eljárásokkal összefüggésben ítéltető meg. Egyebekben kiemelte, hogy az I. r. alperes részéről eljárási késedelem nem volt megállapítható, a bíróság az eljárási határidők betartásával járt el és hozta meg határozatait.

A felperesnek a korábban folyamatban volt peres eljárásokban terhére megállapított perköltség fizetésére vonatkozó határozatokkal kapcsolatos igényét illetően kifejtette, e marasztalásokra jogerős bírósági határozatokban került sor, a felperes a bíróság elleni kártérítési perben az annak alapjául szolgáló korábbi eljárásban hozott határozatot nem vitathatja, a kártérítési per nem új jogorvoslati fórum a fél számára kedvezőtlen döntést tartalmazó jogerős ítélet felülbírlatára.

A felperes keresetében hivatkozott közigazgatási eljárásokat illetően megállapította, a releváns pertartamba a rendkívüli perorvoslati eljárás időtartama nem számítható be, erre figyelemmel mindhárom eljárás során az elsőfokú bíróság 5 hónap alatt jogerős határozatot hozott, az érdemi döntések ésszerű határidőn belül születtek meg.

Kiemelte, a II. r. alperes az előtte Pf.I.20.485/2010. számú eljárásban - az ítélezési szünet időtartamát leszámítva - alig több, mint három hónap alatt érdemi döntést hozott, az ügy bonyolult megítélésére, terjedelmére tekintettel a per ésszerű időn belül befejeződött.

Hangsúlyozta, a felperes felhívás ellenére sem jelölte meg, hogy az egyes eljárásokat milyen okból tekinti elhúzódónak, ez milyen sérelmet okozott a számára, a jogorvoslati eljárások során e sérelmei elhárultak-e, a keletkezett kára és az alperesi jogellenes magatartás között van-e okozati összefüggés, ezért a kártérítési igénye megalapozatlannak bizonyult.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, tartalma szerint annak megváltoztatása, keresetének helyt adó döntés meghozatala iránt. Másodlagos fellebbezése az ítélet hatályon kívül helyezésére és az eljárás bíróság új eljárás lefolytatására és újabb határozat hozatalára utasítására irányult. Kérte mellőzni az eljárási illeték fizetésére kötelezését, míg másodlagosan annak leszállítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást tévesen és hiányosan állapította meg, indokolási kötelezettségének nem tett eleget, érdemben nem vizsgálta ki az ügyet.

Hangsúlyozta, a Pp. 2. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés nem kizárólag a peres eljárásokra vonatkozik, hanem alkalmazható a végrehajtási eljárásban és a nemperes eljárások során is, így a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jog megsértése miatt a Pp. 2. § (3) bekezdésére hivatkozva érvényesíthető a méltányos elégtételt biztosító kártérítési igény. Fenntartotta álláspontját, hogy az I. r. alperes a közigazgatási eljárások során nem hozott ésszerű időn belül határozatot, mindhárom ügyben másfél év elteltével született érdemi döntés, holott a bírósághoz érkezéstől számított 30 napon belül határoznia kellett volna mindhárom ügyben. Megismételte azt az előadását, miszerint a Miskolci Járásbíróság előtt 0501-14.Vh.3263/2014. számon folyamatban volt végrehajtási eljárásban a végrehajtási lap jogsértően került kibocsátásra, majd a végrehajtási lap visszavonását követően az I. r. alperes az elsőfokú végzést megváltoztatva jogszerűtlenül kötelezte őt 11 000 Ft megfizetésére. Állította, a II. r. alperes a Pf.I.20.485/2010. számú eljárás során ugyancsak megsértette az ügy ésszerű időn belül történő befejezéshez való jogát, hiszen határozatát utóbb a Kúria hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróság végzését megváltoztatva a per megszüntetését és az ügyiratok áttételét mellőzte, majd a folytatódó eljárásban másodfokon 2014. július 7-én született ítélet, így az eljárás elhúzódása bizonyított. Érvelése szerint a fenti ügyekben a jogsértés megállapítható, a méltányos elégtételt biztosító kártérítéshez további bizonyítás lefolytatása nem szükséges. Hangsúlyozta, a perben teljes személyes költségmentességet kapott (32. számú végzés), így a kereset elutasítása ellenére az eljárási illetékben nem marasztalható.

Kérte továbbá az elsőfokú ítélet kiegészítését, kijavítását, indokolásának módosítását, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság bizonyos kereseti kérelmek tárgyában nem döntött. Fenntartotta a méltányos elégtételt biztosító kártérítés megfizetése iránti igényét, azt az egyes ügyek tekintetében megismételte, részletezte.

Az I. és II. r. alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték annak helyes indokaira figyelemmel. Fenntartották az általuk az elsőfokú eljárás kifejtett jogi érveiket.

A fellebbezés alaptalan.

A felperes a perben érvényesített igénye jogalapjaként a Pp. 2. § (1) és (3) bekezdésében foglaltakat jelölte meg, arra hivatkozott, hogy az általa felsorolt eljárások során sérült a perek ésszerű időn belül történő befejezéséhez fűződő joga, amelyre figyelemmel igényt tarthat a méltányos elégtételt biztosító kártérítésre.

A Pp. 2. §-a - az 1993. évi XXXI. tv.-nyel kihirdetett, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában 1950. november 4-én kelt Egyezmény (Emberi Jogok Európai Egyezménye) 6. cikk (1) bekezdésében foglaltakra is figyelemmel - a bíróságok kötelezettségévé teszi a jogalanyok igazságszolgáltatásra, egyéni jogvédelemre vonatkozó alanyi joga védelmét azáltal, hogy a feleknek a jogviták elbírálásához, a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéséhez fűződő joga érvényesítését írja elő feladataként. A Pp. 2. § (2) bekezdésében megfogalmazottak - miszerint a per befejezésének ésszerű időtartama a jogvita tárgyát és természetét, valamint az eljárás lefolytatásának egyedi körülményeit is figyelembe véve határozható meg - tartalmilag egybecsengenek az Emberi Jogok Európai Bírósága ítélkezési gyakorlatában kialakított szempontokkal. A Strasbourgi Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint az eljárási időtartam ésszerű mivoltát esetről esetre kell mérlegelni, figyelembe véve az ügy bonyolultságát, a panasz elbírálásának időigényességét, a kérelmező és a bíróság magatartását. Vizsgálni kell továbbá az eljárás folyamatosságának biztosítását, az esetleges inaktív időszakokat, azaz azokat, amikor a bíróság aktív perceseletekmenyeket nem végez és figyelembe kell venni az

igénybe vett bírói fórumok számát is. A per elhúzódása miatt érvényesített kárigény szempontjából releváns pertartamként csak a keresetlevél benyújtásától a jogerős ítélet meghozataláig terjedő időtartam vehető figyelembe, nem számítható hozzá a pert megelőző közigazgatási eljárásnak, valamint a rendkívüli perorvoslati eljárásoknak az időtartama (BH2013. 45.). Nem határozható meg tehát egzakt módon az egyes eljárások ésszerű időtartama, az függ az eset összes körülményétől ugyanakkor a Strasbourgi Bíróság számos eseti döntésében rámutatott, hogy az inaktív időszakok, időintervallumok tartalmát is figyelembe véve általában az öt évet meghaladó pertartam az, ami - az eset egyéb speciális körülményeire is tekintettel - már nem tekinthető ésszerű pertartamnak. Téves ennek megfelelően a felperesnek az a fellebbezési érvelése, miszerint ügyeiben azok bírósághoz érkezésétől számított 30 napos határidőn belül kellett volna érdemi döntést hozni, minden ezt meghaladó pertartam már sérti az eljárás ésszerű időn belül történő befejezéshez fűződő jogát. Nincs olyan jogszabályi rendelkezés - és ilyet a felperes maga sem tudott konkrétan megjelölni - amely a teljes eljárás lefolytatásának időtartamát 30 napban határozná meg, kizárólag arra vonatkozóan tartalmaz a Pp. rendelkezéseket, hogy a bíróság az ügyet az annak bírósághoz érkezésétől számított 30 napon belül köteles megvizsgálni (Pp. 125. § (1) bekezdés) és annak első tárgyalását - ha nem szükséges a hiánypótlás elrendelése, vagy más intézkedés (keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasítása, áttétel, permegszüntetés stb.) megtétele - négy hónapon belüli időpontra kell kitűznie (Pp. 125. § (3) bekezdés). Egyebekben a fentebb részletezettek szerint - minden ügyben külön vizsgálandó az annak befejezéséhez szükséges és indokolt mértékű időtartam.

Megállapítható, hogy a felperes által hivatkozott közigazgatási peres eljárásokban az elsőfokú bíróság az eljárási határidőket maradéktalanul betartva a keresetlevél benyújtásától számított 6 hónapon belül ítéletet hozott. Kétségtelen, hogy ezeket a határozatokat a Kúria felülvizsgálati eljárás keretében hatályon kívül helyezte, majd az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás eredményeként új határozatot hozott, így a sérelmezett közigazgatási eljárások teljes időtartama - a felülvizsgálati eljárás időtartamát is beszámítva - kb. másfél év volt. Ez a másfél éves időtartam azonban a jogviták jellegére, az ügyek bonyolultságára, a lefolytatott bizonyításra figyelemmel nem lépte túl az ésszerű kereteket, illetve ésszerű időtartamot. Önmagában az a körülmény pedig, hogy az eljárási bíróság döntése nem bizonyult megalapozottnak, s ezáltal szükségessé vált az eljárás megismétlése és ennek eredményeként új határozat hozatala, nem eredményezi az eljárás elhúzódásának megállapíthatóságát, ebből következően nem ad alapot a méltányos összegű kártérítés megítélésére.

A felperes keresetében hivatkozott a Miskolci Járásbíróság előtt 0501-14.Vh.3263/2014. és a 0501-11.Vh.4092/2014. végrehajtási eljárás elhúzódására, a hozott döntés jogszerűtlenségére. Annyiban egyetért az ítélőtábla a felperes keresetében kifejtettekkel, hogy a Pp. 2. § (1) bekezdésében foglaltak alkalmazására nem csupán a peres eljárásban kerülhet sor. Kétségtelen, hogy a Pp. 2. § (1) és (2) bekezdése is a per ésszerű időn belül történő befejezéséről szól, illetve részletezi milyen feltételek vizsgálata szükséges a per befejezése ésszerű időtartamának meghatározásához, ez azonban nem értelmezhető szűkítően. A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény 9. §-a értelmében azokra az eljárási kérdésekre, amelyeket ez a törvény külön nem szabályoz, a Pp. szabályai megfelelően irányadók. Általános konszenzus uralkodik a jogirodalomban és a joggyakorlatban abban, hogy az igazságszolgáltatás alapelveinek a végrehajtási eljárásban - hasonlóan a peres eljáráshoz - érvényesülniük kell. Vonatkozik ez a tisztességes eljárás és ezen belül az ügyek ésszerű időn belüli elbírálásának követelményére is (9-H-PJ-2008-12.).

Az elsőfokú bíróság ugyanakkor ítélete indokolásából kitűnően részletesen vizsgálta a VH3263/2014 számú ügyet érintően a felperes végrehajtási lap visszavonása iránti kérelme előterjesztésétől kezdődően a végrehajtási eljárás megszüntetéséig terjedő időben a bíróság által foganatosított eljárási cselekményeket, kitért az eljárási határidőkre, azok betartására. Mindezeket

megvizsgálva helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a sérelmezett eljárásban a bíróság a határidőket betartva tette meg intézkedéseit, eljárása során késedelem nem állapítható meg, nincs olyan mulasztás, amely az eljárás elhúzódását idézte volna elő, nem állapíthatók meg olyan inaktív időszakok sem, amelyek tartama alatt az eljáró bíróság ne tett volna érdemi intézkedést, avagy ne foganatosított volna eljárási cselekményeket, ezáltal a felperesnek a jogvita ésszerű időn belüli befejezéséhez fűződő joga nem szenvedett sérelmet.

A Miskolci Járásbíróság előtt 0501.11.Vh.4092/2014 számon folyamatban volt ügyre az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában valóban nem tért ki részletesen. Ugyanakkor a felperes P.20545/2016/8. számú beadványából megállapíthatóan a felperes ezzel az ügygel kapcsolatban azt kifogásolta, hogy a 2014. november 28. napján előterjesztett kérelme alapján a bíróság csak a 2015. június 22-én hozott végzésében szüntette meg az eljárást. A felperes azonban az elsőfokú bíróság P.21.746/2017/11. számú végzésében foglalt felhívás ellenére sem jelölte meg, hogy miben állapítható meg az eljáró bíróság részéről konkrét mulasztás illetve késedelem, és önmagában a kérelem előterjesztésétől annak elbírálásig eltelt mintegy fél éves időtartam sem utal az eljárás ésszerű időtartamának túllépésére.

Helytállóan kifogásolta a felperes fellebbezésében azt is, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása nem tartalmaz az I. r. alperes előtt 21.P.22.291/2006. számú ügyre vonatkozó konkrét megállapításokat, és az is kétségtelen, hogy ez az ügy 5 év alatt fejeződött be véglegesen. Mindazonáltal ezt az ügyet érintően is osztja az ítélőtábla az alperesek ellenkérelmében kifejtetteket, nevezetesen, hogy a felperes felhívás ellenére sem jelölte meg pontosan, hogy a bíróság mely eljárási cselekményét vagy mulasztását sérelmezi, milyen okból ítéli az eljárások bármelyikét elhúzódónak, a bíróság mely eljárási határidőket nem tartott be, s mindennek mennyiben következménye az eljárás elhúzódása. Általánosságban megfogalmazott, konkrétumokat nem tartalmazó igény megfogalmazása esetén a bíróság nincs abban a helyzetben, hogy az ésszerű határidőn belüli döntésre vonatkozóan kötelezettségszegést állapítson meg, ezért nincs mód a kártérítési felelősség megállapítására sem.

A felperes fellebbezésében sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a vagyoni kártérítési igényeiről nem döntött, e tekintetben kérte az elsőfokú ítélet „kiegészítését”. Álláspontja azonban téves. Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét teljes egészében elutasította, amelyből kitűnően megalapozatlannak ítélte a felperes vagyoni kártérítési igényeit is, így nincs olyan kereseti kérelem, amelynek tárgyában ne döntött volna. Lényeges ugyanakkor, hogy a felperes a vagyoni kárigénye jogalapjaként nem hivatkozott az 1959. évi IV. törvény (1959-es Ptk.) 349. §-ában foglaltakra, vagyoni kárigénye érvényesítésére ugyanis a bírósági jogkörben okozott kártérítési felelősség feltételei teljesülése esetén kerülhetne sor. Ennek általános feltételeit az 1959-es Ptk. 339. §-a, míg speciális feltételeit a 349. §-a fogalmazza meg, a felperes azonban maga sem adta elő, hogy ezeknek a törvényi feltételeknek a megvalósulása miért állapítható meg. Kiemelendő ugyanakkor, hogy a felperes vagyoni kárigénye körében jogerős ítéletekkel elbírált, a terhére megállapított, illetve a részéről felmerült perköltségeket kívánta utóbb vitatni illetve érvényesíteni, erre azonban jelen perben nincs módja. Amint ugyanis arra az elsőfokú bíróság is helyesen utalt, a kártérítési per nem teremt új jogorvoslati fórumot a fél számára a kedvezőtlen döntést tartalmazó határozat felülvizsgálatára, a jogerős határozat vitatására utóbb tehát már nincs módja, sem a per főtárgyát, sem a perköltség összegével vagy viselésével kapcsolatos rendelkezéseket illetően. Erre figyelemmel a bíróság érdemi döntésének utólagos sérelmezése a kártérítési igény elbírálása szempontjából közömbös, a döntés „felülbírálatára” jelen perben nem kerülhetett sor.

Az ítéletábra eltérően határozta meg az elsőfokú eljárás pertárgyértékét, az számítása szerint - a felperes nem vagyoni és vagyoni kárigényét is figyelembe véve - 774 600 Ft, amely alapján a felmerült és feljegyzett elsőfokú eljárási illeték összege 46 476 Ft [1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 42. § (1) bekezdés]. Az elsőfokú bíróság a kereset elutasítására tekintettel ítéletével kötelezte a felperest az eljárási illeték állam javára történő megfizetésére annak ellenére, hogy a felperes az elsőfokú eljárás során teljes személyes költségmentességben részesült (32. sz. végzés). A felperes ezt megalapozottan kifogásolta, ezért az ítéletábra az elsőfokú ítélet e rendelkezését korrigálta azzal, hogy a feljegyzett és a fenti összegben meghatározott eljárási illetéket a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet (Kmr.) 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján a felperes helyett az állam viseli.

Az ítéletábra a kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét - az eljárási illeték összegére és viselésére kiterjedően - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg érdemi döntését helybenhagyta.

A felperes személyes költségmentessége folytán feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket a fellebbezés eredménytelenségére tekintettel a Pp. 78. § (1) bekezdése és a Kmr. 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Szeged, 2018. július 4.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Dr. Lengyel Nóra sk.
előadó bíró

. Both Ödön sk.
c. táblabíró